

Publicerad 2010-02-21 20:31 av Lisa Petersson

Den här dikt handlar om att man blir fri när man släpper ut sina känslor.

frihet

Hon slutade upp mitt i sin gråt,
snörvlande torkade hos näsan och satte sig upp ur fosterställingen.
Golvets hon satt på var kyligt och taket var så nära, så nära.

Hon tog spjärn emot väggen och ställde sig upp, hukade sig en aning.
Av bojorna runt sina handleder smidde hon en hammare.
Med den gick hon lös på väggen, på golvet, på taket och på den glåmiga lampan som stod i ena hörnet.

Snart var hon ute.
Hon sprang snabbt.
Kanske sprang hon fortare än hon någonsin hade sprungit.
Genom skogen bar det,
och med sin arm dräpte hon träd efter träd som hon for förbi.
De föll som löv i höstvinden.

Upp på berget kom hon, flåsande och rasslande.
Hon spanade ut över dalen nedanför, så karg och så vild.
Hon hävde upp bröstet och gav ifrån sig ett vargskri,
ett tjut som hördes vida omkring.
Hon skrek tills hon inte orkade skrika mer.

Hon satt på klippan och grät tills solen hade gått ner och stjärnorna glimmade.
Då började hon springa igen.
Hon sprang genom den mörka skogen, men stenarna skrämde henne inte.
När solen gick upp hade hon kommit till havet.

Hon sprang över vattnet, dansade på vågorna, dök till botten och for sedan upp igen.
Hon var fri.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lisa Petersson med Poeter.se id #32480 innehar upphovsrätten